

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
U 756/04
08.02.2006. godina
Beograd

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Danice Bogdanović, predsednika veća, Vere Pešić i Gordane Džakula, članova veća, sa sdavetnikom suda Vesnom Danilović, zapisničarem, odlučujući u upravnom sporu po tužbi tužilaca AA i drugih, koje sve zastupa punomoćnik AB, advokat, protiv tuženog Administrativne komisije Vlade Republike Srbije, radi poništaja zaključka tuženog 14 broj 350-3843/2005 od 23.6.2005. godine, u pravnoj stvari oglašavanja ništavim urbanističkih dozvola, u nejavnoj sednici veća održanoj dana 08.02.2006. godine, doneo je

R E Š E N J E

Tužba SE ODBACUJE.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim zaključkom tuženog organa odbačena je žalba tužilaca izjavljena protiv rešenja Urbanističkog inspektora Ministarstva urbanizma i građevina broj 350-00660/2001-06 od 17.6.2003. godine kao izjavljena od strane neovlašćenih lica. Rešenjem Urbanističkog inspektora Ministarstva urbanizma i građevina broj 350-00660/2001-06 od 17.6.2003. godine naloženo je Sekretarijatu za urbanizam i građevinske poslove Gradske uprave grada Beograda da oglasi ništavim urbanističke dozvole po brojevima i datumima izdavanja bliže označenim u dispozitivu prvostepenog rešenja, kao i da stavi van snage Urbanističku saglasnost IX-05 broj 350.4-90/01 od 24.11.2001. godine sa napomenom da žalba ne odlaže izvršenje rešenja.

Tužioci su preko punomoćnika najpre podneli tužbu protiv tuženog organa zbog nedonošenja rešenja po žalbi tužilaca izjavljenoj na rešenje Republičkog urbanističkog inspektora Ministarstva urbanizma i građevina Republike Srbije broj 350-00660/2001-06 od 17.6.2003. godine. Nakon podnošenja tužbe sudu, tuženi organ je doneo osporeni zaključak, kojim je odbacio žalbu tužilaca izjavljenu na navedeno rešenje, koji je dostavio tužiocima.

Nakon donošenja zaključka, tužioci su podneli tužbu ovom sudu, kojom su osporili zakonitost navedenog zaključka zbog nepravilne primene zakona, nepostupanja po pravilima postupka i nepravilno utvrđenog činjeničnog stanja. Istakli su da je pobijani zaključak doneo stvarno nenadležni organ, jer propisi na koje se u uvodu pobijanog zaključka tuženi pozvao ne daje istom ovlašćenja da odlučuje o izjavljenoj žalbi tužilaca u ovoj upravnoj stvari. Pri tom, kako su naveli, postupak u kome je doneto prvostepeno rešenje, koje su tužioci pobijali žalbom, pokrenut je i vođen povodom zahteva tužilaca, pa stoga ova lica imaju položaj stranke u ovom postupku, bez obzira na ovlašćenje nadležnog inspekcijuskog organa da po pravu službenog nadzora proverava zakonitost prvostepenog rešenja i da rešava u tom pravcu. Kako su naveli, suprotno stanovištu koje zastupa pobijani zaključak, postupanje i odluke inspekcijuskog organa kada rešava po pravu službenog nadzora primenom člana 253. ili člana 257. Zakona o opštem upravnom postupku nisu izvan i iznad pravila postupka iz člana 1., člana 113., 125. i člana 133. istog Zakona. Sa iznetih razloga, smatrajući da je osporenim zaključkom povređen zakon na njihovu štetu, predložili su da sud tužbu uvaži i osporeni zaključak poništi.

U odgovoru na tužbu tuženi je u svemu ostao pri razlozima iznetim u osporenom zaključku ističući pri tom da rešenjem Republičkog urbanističkog inspektora Ministarstva urbanizma i građevina Republike Srbije broj 350-00660/2001-06 od 17. juna 2003. godine nije rešavano o pravima i interesima tužilaca, već je naloženo Sekretarijatu za urbanizam Gradske uprave grada Beograda da oglasi ništavim urbanističke dozvole izdate tužiocima, a koje rešenje predstavlja akt donetom u postupku vršenja unutrašnjeg, odnosno inspekcijuskog nadzora višeg organa državne uprave nad drugim, nižim organom uprave. Smatrajući da osporenim zaključkom nije povređen zakon na štetu tužilaca, predložio je da sud tužbu odbije.

U postupku prethodnog ispitivanja tužbe Vrhovni sud Srbije je našao da tužbu treba odbaciti.

Naime, po oceni suda, pravilno je odlučio tuženi kada je zaključkom odbacio žalbu tužilaca izjavljenu protiv rešenja urbanističkog inspektora Ministarstva urbanizma i građevine br. 350-00660/2001-06 od 17.06.2003. godine. Međutim, po nalaženju suda, žalba u konkretnom slučaju nije dozvoljena ne zato što tužioci nemaju položaj stranke u konkretnom slučaju, kako to obrazlaže tuženi, već sa razloga što ožalbena odluka nije upravni akt u smislu čl. 6. Zakona o upravnim sporovima ("Sl. list SRJ" br. 46/96). Naime, u pitanju je akt donet u postupku vršenja unutrašnjeg, odnosno inspekcijuskog nadzora višeg organa državne uprave nad drugim, nižim organom uprave, pa stoga i nema karakter upravnog akta, niti je njime rešavano o pravima ili pravnim interesima žalilaca, odnosno tužilaca.

Pri tom, tuženi pravilno zaključuje da organ koji je izdao sporne urbanističke dozvole, kada postupa po nalogu urbanističkog inspektora iz rešenja od 17.06.2002. godine, dužan je da sprovede upravni postupak po odredbama Zakona o opštem upravnom postupku i omogućiti podnosiocima žalbe (odnosno tužba) da učestvuju u tom

Zakona o opštem upravnom postupku i omogućiti podnosiocima žalbe (odnosno tužbe) da učestvuju u tom postupku i štite svoje interese shodno odredbi čl. 6., a u vezi sa čl. 133. istog Zakona.

Sa svega iznetog, Vrhovni sud Srbije je primeno odredbe čl. 28. st. 1. tač. 2. Zakona o upravnim sporovima odlučio kao u dispozitivu rešenja.

REŠENO U VRHOVNOM SUDU SRBIJE U BEOGRADU,

dana 08.02.2006. godine, U.br. 756/04

Zapisničar Predsednik veća-sudija

Vesna Danilović, s.r. Danica Bogdanović, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

SK